

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Klepše a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: Clash of the Stars s.r.o., IČ 10941959,
sídlem Evropská 2758/11, 160 00 Praha 6,
zastoupená Mgr. Martinem Laubem, advokátem,
sídlem Vodičkova 710/31, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: Rada pro rozhlasové a televizní vysílání
sídlem Škrétova 44/6
120 00 Praha 2

o žalobě na ochranu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2024, č. j.:
RRTV/13257/2024-blu

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Odůvodnění

I. Předmět věci

1. Žalovaný správní orgán (dále též „žalovaný“ nebo „Rada“) rozhodnutím ze dne 19. 11. 2024, č. j. RRTV/13257/2024-blu, uznal žalobkyni vinnou přestupkem podle ustanovení § 60 odst. 4 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále jen „zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání“), kterého se dopustila tím, že v rámci internetových stránek <https://clashofthestars.tv> provozuje televizní vysílání prostřednictvím zvláštních přenosových systémů, aniž je k tomu oprávněna podle tohoto zákona nebo podle zvláštního zákona. Za toto jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 50.000 Kč a povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 2500 Kč.

II. Žalované rozhodnutí

2. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně poskytuje své služby prostřednictvím internetové stránky <https://clashofthestars.tv/>. Na ní jsou v delším časovém plánu poskytovány audiovizuální služby lineárního i nelineárního charakteru, tedy služby audiovizuálního vysílání v reálném čase určené k simultánnímu sledování i služby spočívající v umožnění přístupu ke sledování audiovizuálních záznamů spustitelných uživatelem na vyžádání kdykoliv z dostupné nabídky. Stream živého vysílání je k dispozici v předem plánovaných časech, v ne zcela pravidelných intervalech několika měsíců, vždy v několikahodinovém souvislém programovém bloku s předem inzerovaným názvem a dobou vysílání; záznamy spustitelné ze záznamu na vyžádání jsou k dispozici prostřednictvím seznamu dlouhodobě. Přístup ke sledování živého streamu i ke spuštění videozáznamů dostupných v seznamu je možný na základě předplatného. Internetová stránka <https://clashofthestars.tv/> tak poskytuje jen občasnou lineární audiovizuální službu živého vysílání v době galavečera série Clash of the Stars a dlouhodobě též poskytuje záznamy turnajů této série jako videa s možností zpětného přehrání.
3. Dále konstatoval, že poskytování streamu s přímým přenosem galavečera Clash of the Stars 7 - Seven Sins mohlo mít charakter televizního vysílání ve smyslu zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání a přímý přenos galavečera Clash of the Stars 7 - Seven Sins by mohl být brán jako pořad ve smyslu tohoto zákona. Přímý přenos byl rámován úvodní znělkou s uvedením titulu Clash of the Stars 7 - Seven Sins a závěrečnou znělkou, přičemž obsahem byl celý program galavečera od přivítání po rozloučení s diváky. Jednalo tedy o uzavřený celek, který měl povahu audiovizuálního obsahu. Podle dostupných informací je vždy v době konání galavečera Clash of the Stars, což nastalo sedmkrát počínaje prvním galavečerem 21. ledna 2022, na internetové stránce <https://clashofthestars.tv/> k dispozici přímý přenos, a to v dlouho předem plánovaných a veřejně inzerovaných časech a na stejné adrese. Je tedy možné považovat cyklus přímých přenosů galavečerů Clash of the Stars za televizní program svého druhu, jehož zvláštností jsou velké mezery mezi jednotlivými pořady. Poskytování přenosů by tedy bylo možné vyhodnotit jako televizní program ve smyslu zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, neboť tento zákon nehodnotí pauzy jako kritérium, které by znemožňovalo považovat dlouhodobě vysílaný nespojitý obsah za ucelený televizní program. Z úřední činnosti bylo zjištěno, že koncept provozovaný platformou Clash of the Stars má svou obdobu v polském konceptu,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

kteřý funguje v Polsku pod názvem FAME MMA. Žalobkyně přitom není držitelem licence k provozování vysílání, není registrována jako provozovatel převzatého vysílání, ani není v evidenci poskytovatelů audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání; vysílání galavečerů série Clash of the Stars nemá jako televizní program licencováno ani žalobkyně ani jiná osoba.

4. Žalobkyně na žádost o podání vysvětlení odpověděla svým podáním, které bylo žalovanému doručeno pod č.j. RRTV/5479/2024-vra dne 3. 5. 2024. Žalovaný i dle vyjádření zjistil, že žalobkyně rozhoduje o tom, kdy bude v rámci internetových stránek <https://clashofthestars.tv> docházet k šíření audiovizuálního obsahu. I když toto rozhodnutí záleží na dalších faktorech, tak žalobkyně má rozhodující vliv na to, kdy a jaký obsah bude prostřednictvím daných internetových stránek šířen, a vykonává tak rozhodovací pravomoc ve vztahu k šířenému obsahu. Je tedy tím, kdo rozhoduje o skladbě šířeného obsahu jak z hlediska toho, jaký obsah je šířen, tak z hlediska toho, kdy k tomuto šíření dochází. Fakticky vykonává redakční odpovědnost ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Z provedené analýzy obsahu šířeného prostřednictvím předmětných internetových stránek vyplývá, že nepravidelné šíření obsahu neznámá, že by v daném případě nedocházelo k provozování televizního vysílání. Audiovizuální obsah je prostřednictvím internetových stránek šířen v dlouho předem plánovaných a veřejně inzerovaných časech a na stejné internetové adrese; dle analýzy je cyklus přímých přenosů galavečerů Clash of the Stars možno považovat za televizní program svého druhu ve smyslu zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání.
5. To, že toto rozhodnutí činí na základě dalších faktorů (časových možností sportovců, místa konání apod.) ze žalobkyně nesnímá odpovědnost za toto rozhodnutí. I v případě již existujících provozovatelů vysílání s licenci je redakční odpovědnost vždy vykonávána na základě faktorů podmiňujících rozhodování provozovatele (např. získání vysílacích práv ke konkrétnímu pořadu, časová dostupnost moderátorů pořadů, potřeba reflektovat ve vysílání mimořádnou událost apod.). Postavení žalobkyně proto není z tohoto hlediska unikátní a odlišné vzhledem k jiným mediálním subjektům, které jsou provozovateli vysílání s licenci.
6. Žalovaný dále konstatoval, že podání vysvětlení v daném případě nebylo postačující k tomu, aby na základě obdrženého vysvětlení bylo možno dovodit, zda dochází k porušování zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Zahájil proto řízení o přestupku dle § 60 odst. 4 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Žalobkyně se po zahájení řízení k věci znovu vyjádřila a požádala o nařízení ústního jednání, čemuž žalovaný nevyhověl, neboť seznal, že ústní jednání není nezbytné pro zjištění skutkového stavu, a tedy není ani nezbytným důkazním prostředkem.
7. Žalovaný se dále vypořádal s argumenty, které žalobkyně uplatnila ve svých vyjádřeních. Uvedl, že většina typů šíření videoobsahu, které žalobkyně zmiňuje, není regulována v rámci zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání ale v rámci zákona č. 132/2010 Sb., o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání či zákona č. 242/2022 Sb., o službách platform pro sdílení videonahrávek. Platformy typu HeroHero, OnlyFans, YouTube, Patreon apod. nespádají do oblasti působnosti zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, neboť obsah šířený prostřednictvím těchto služeb, resp. platform nemá znaky televizního vysílání ve smyslu zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Úmyslem zákonodárce nebylo a ani nemohlo být regulovat prostřednictvím zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání veškerý obsah šířený na internetu, ale pouze ten obsah, který naplňuje znaky vysílání. Jiné typy obsahu jsou proto regulovány Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

dalšími, výše zmíněnými zákony. Na rozdíl od obsahu šířeného na jiných platformách obsah šířený společností Clash of the Stars s.r.o. dle provedené analýzy splňuje znaky televizního vysílání a daná činnost tedy spadá do působnosti zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. K poukazu žalobkyně na odborný právní komentář (CHALOUPKOVÁ, Helena, HOLÝ, Petr: Zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání a předpisy související. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009) a to konkrétně na stranu 63, která uvádí, že „*Pokud jde o ostatní typy audiovizuálních služeb (včetně např. streamingu videa), je třeba říci, že nejde o vysílání podle zákona č. 231/2001 Sb.*“ žalovaný uvedl, že jde o neaktuální vydání komentáře před 17 lety. Ten vycházel z tehdejšího stavu zákonné úpravy a správní praxe (kniha mj. vychází z právního stavu před přijetím zákona č. 132/2010 Sb., o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání či zákona č. 242/2022 Sb., o službách platform pro sdílení videonahrávek). Toto vydání tudíž není možno brát jako aktuální odbornou literaturu, přičemž daný autorský kolektiv vydal v roce 2018 aktualizovanou verzi svého komentáře k zákonu o provozování rozhlasového a televizního vysílání v rámci své publikace Mediální právo: komentář (CHALOUPKOVÁ, Helena, HOLÝ, Petr: Mediální právo: komentář. 1. vydání. Praha: CH Beck, 2018). V tomto aktualizovaném komentáři k zákonu o provozování rozhlasového a televizního vysílání již výklad, na který se odvolává žalobkyně, obsažen není, a toto aktualizované vydání ani neobsahuje obdobný výklad, který by podporoval tvrzení společnosti Clash of the Stars s.r.o.

8. Žalovaný setrval na tom, že je to žalobkyně, kdo rozhoduje o skladbě šířeného obsahu jak z hlediska toho, jaký obsah je šířen, tak z hlediska toho, kdy k tomuto šíření dochází. Fakticky proto vykonává redakční odpovědnost ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, neboť rozhoduje o tom, jaký obsah bude prostřednictvím internetových stránek šířen a v jakých časech. To, že toto rozhodnutí činí na základě dalších faktorů (časových možností sportovců, místa konání apod.) z ní nesnímá redakční odpovědnost. I v případě již existujících provozovatelů vysílání s licencí je redakční odpovědnost vždy vykonávána na základě faktorů podmiňujících rozhodování provozovatele (např. získání vysílacích práv ke konkrétnímu pořadu, časová dostupnost moderátorů pořadů, potřeba reflektovat ve vysílání mimořádnou událost apod.). Postavení žalobkyně proto není z tohoto hlediska unikátní a odlišné vzhledem k jiným mediálním subjektům, které jsou provozovateli vysílání s licencí. Ani tato argumentace nevyvrací to, že obsah šířený prostřednictvím internetových stránek má povahu televizního vysílání šířeného prostřednictvím zvláštních přenosových systémů.
9. K námitce, že nezažádal řízení s organizátorem největší tuzemské MMA soutěže Oktagon, kterou pořádá společnost NERUDA PRODUCTION s.r.o., která provozuje obdobnou činnost bez licence k provozování televizního vysílání, žalovaný uvedl, že bytí dospěl k názoru, že obsah, resp. služby poskytované na stránkách OKTAGON.TV zřejmě naplňují znaky televizního vysílání šířeného prostřednictvím zvláštních přenosových systémů (tj. internetu), není k projednání věci příslušná. To protože společnost NERUDA PRODUCTION s.r.o., nemá sídlo v České republice, ale ve Slovenské republice. Žalovaný proto věc postoupil slovenskému mediálnímu regulátorovi, Radě pre mediálne služby.
10. K námitce, že žalobkyně byla již dříve vyzvána o podání vysvětlení sp.zn. RRTV/2023/1095/had, č.j. RRTV/13263/2023-had ze dne 16. 11. 2023, žalovaný uvedl, že toto vyjádření se týkalo toho, zda prostřednictvím stránek <https://clashofthestars.tv> dochází k poskytování audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání dle zákona č. 132/2010 Sb., o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání. Obsahem tehdejšího šetření přitom

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

nebylo to, zda by prostřednictvím daných internetových stránek mohlo docházet k šíření televizního vysílání prostřednictvím zvláštních přenosových systémů. V daném případě nevznikla překážka věci rozhodnuté ve smyslu ustanovení § 48 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), resp. ustanovení § 77 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky (dále jen „*zákon o odpovědnosti za přestupky*“), neboť v rámci minulého šetření vedeného pod sp.zn. RRTV/ 2023/1095/had se Rada nijak nezabývala otázkou možného provozování televizního vysílání prostřednictvím zvláštních přenosových systémů.

11. Žalovaný shledal, že činnost, která naplňuje znaky provozování televizního vysílání šířeného prostřednictvím zvláštních přenosových systémů, provozuje dlouhodobě, kdy prostřednictvím svých internetových stránek vždy stejným způsobem šířila přenos celkem devíti událostí (tzv. galavečrů) a desátý galavečer má být dle údajů na stránkách společnosti šířen 23. listopadu 2024. Prováděná činnosti má přitom zjevně hospodářskou povahu, kdy je přístup k šířenému obsahu dostupný pouze za úplaty v rámci modelu pay-per-view. Žalobkyně pak v rámci svého vyjádření č.j. RRTV/5479/2024-vra ze dne 3. května 2024 ani podání č.j. RRTV/7966/2024-vra ze dne 11. července 2024 neprokázala, že se z její strany nejedná o provozování televizního vysílání šířeného prostřednictvím zvláštních přenosových systémů bez potřebného oprávnění. Společnost nijak nevyvrátila, že je subjektem, který danou činnost fakticky vykonává a nese za ní právní odpovědnost. Zároveň ani nepřinesla argumentaci, na základě které by bylo možno dovodit, že se v případě předmětné činnosti o provozování televizního vysílání nejedná. Závěry, plynoucí z provedeného monitoringu internetových stránek <https://clashofthestars.tv> a z analýzy obsahu na nich šířeného, podle kterých má šíření obsahu prostřednictvím těchto stránek povahu provozování televizního vysílání šířeného prostřednictvím zvláštních přenosových systémů (tj. internetu), tak zůstávají platné, což je možno podpořit i tím, že k zásadě stejným závěrům došel i polský regulátor ve věci regulace platformy <https://famemma.tv/#/>, která funguje na obdobném principu jako obsah poskytovaný v rámci internetových stránek <https://clashofthestars.tv>. Uznala proto žalobkyni vinnou z přestupku podle § 60 odst. 4 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání.
12. Co se týče úvah o výši sankce, žalovaný konstatoval, že provozování vysílání bez oprávnění je, co do závažnosti a míry zavinění a objektivní závažnosti povahy přestupku, možno brát jako závažný přestupek, což dokládá i výše pokuty, kterou za tuto činnost zákon umožňuje orgánu dozoru uložit (10 000 000 Kč). Vysílání je možné provozovat jedině na základě oprávnění k provozování vysílání, což zajišťuje mimo jiné ochranu zájmů dle zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Provozováním vysílání bez oprávnění se subjekt vyhýbá dohledu žalovaného coby ústředního správní úřadu, což mu znemožňuje, aby dohlížel nad tím, zda je takto šířený obsah v souladu se zákonem o provozování rozhlasového a televizního vysílání. V daném případě má činnost, resp. jednání zjevně hospodářskou povahu, kdy je přístup k šířenému obsahu zpoplatněn (v rámci systému pay-per-view). Žalobkyně tuto činnost provádí dlouhodobě. Společnost pak v této činnosti pokračovala i po tom, co s ní bylo zahájeno řízení o přestupku pro možné porušení ustanovení § 60 odst. 4 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Společnost sice včas a řádně reagovala na žádost Rady o vysvětlení a o vyjádření k zahájení řízení o přestupku, ale nepřestala poskytovat obsah prostřednictvím daných internetových stránek, nepožádala o udělení licence k provozování televizního vysílání ani neučinila jiné kroky k napravení možného protiprávního stavu. Jako jedinou polehčující okolnost žalovaný vyhodnotil to, že společnost dosud nebyla za porušení zákona o provozování Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

rozhlasového a televizního vysílání trestána. Uložená výše pokuty 50 000,- Kč přitom odpovídá dosavadní rozhodovací praxi Rady a tato výše pokuty se nachází v dolní hranici sazby dané ustanovením § 60 odst. 7 písm. e) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání Sb., přičemž dle tohoto ustanovení lze za spáchaný přestupek uložit pokutu až do výše 10 000 000 Kč. Uložená výše pokuty se pohybuje na samotné dolní hranici stanovené sazby, odpovídá okolnostem spáchání a závažnosti přestupku a naplňuje jak preventivní, tak represivní účel pokuty. Zároveň uložená pokuta nedosahuje výše, kdy by měla vůči žalobkyni likvidační charakter.

III. Žaloba

13. Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu. Je přesvědčena, že žalovaný nesprávně posoudil povahu její činnosti, kdy tato nesplňuje zákonem požadované znaky, aby ji bylo možné prohlásit za televizní vysílání prostřednictvím zvláštních přenosových systémů. Poukázala na to, že jde o sporadické streamování vlastních sportovně-zábavních přenosů, k vysílání přenosů dochází prostřednictvím platform třetích osob, konkrétně streamonline (<https://streamonline.tv/en/>), případně YouTube (<https://www.youtube.com/>).
14. Výklad žalovaného je podle žalobkyně extenzivní a neodpovídá smyslu a účelu zákona. Poukázala na definice rozhlasového a televizního vysílání podle § 2 odst. 1 písm. a), programu dle § 2 odst. 1 písm. j) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání. Má za to, že neprovozuje vysílání uspořádané v rámci programu, nevytváří žádný pravidelný časový plán poskytování audiovizuálních služeb. Přímý přenos zápasů Clash of the Stars nelze považovat za „televizní program svého druhu“. Přenosy zápasů jsou uváděny nikoli dle záměrného časového uspořádání (programu), ale podle toho, kdy se koná daná událost, přičemž ta se nekoná dle předem daného programu, ale dle ad hoc rozhodnutí, které závisí na mnoha předem neznámých kritériích (např. časové možnosti zápasníků, harmonogramu provozovatele místa konání atd.). Jednotlivá utkání se konají s velkými časovými rozestupy. Zároveň se nekonají každý rok ve stejných termínech, takže nelze předem říci, kdy přesně se bude daný přenos odehrávat.
15. Smyslem a účelem zákona podle žalobkyně není, aby každý, kdo zveřejňuje na internetu záznamy ze svých akcí, musel mít licenci k provozování televizního vysílání. Takový postup neodpovídá záměru zákonodárce ani systematice zákona, který obsahuje mnoho povinností, které v praxi nelze po autorech vlastního videoobsahu šířeného po internetu požadovat. Žalobkyně není schopna dodržovat všechny povinnosti stanovené zákonem, který počítá s tím, že v rámci provozu televizního vysílání bude docházet zpravidla ke kontinuálnímu vysílání pořadů. Zákon nepočítá s tím, že by za provozovatele měl být považován subjekt, který jednou za několik měsíců umožní na vyžádání shlédnutí živého vysílání ze sportovně-zábavní akce, případně záznam z již proběhlých akcí, a to navíc prostřednictvím třetí osoby (záznamy vysílá společnost streamonline, případně YouTube).
16. Žalobkyně takto příkladmo poukázala na (stručně shrnuto soudem) na povinnosti poskytovat objektivní a vyvážené informace, poskytovat vyváženou nabídku pro všechny obyvatele, nezařazovat v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin do vysílání pořady, které by mohly narušit fyzický, psychický nebo mravní vývoj nezletilých osob, nezařazovat do programů pořady a reklamy, které obsahují vulgarismy a nadávky (mimo 22.00 – 6.00), poskytnout v naléhavém veřejném zájmu státním orgánům a orgánům územní samosprávy na jejich žádost nezbytný vysílací čas pro důležitá a neodkladná oznámení, povinnost uchovávat v odvysílané podobě a v náležité technické kvalitě záznamy všech pořadů, Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

povinnost uvádět označení televizního programu (logo) v televizním vysílání, oznamovat Radě, že došlo k technickým překážkám vysílání, požádat Radu o předchozí souhlas s každým přerušением vysílání, oznamovat Radě zahájení nebo ukončení vysílání programu, zpracovat pro hodnocené období Akční plán zpřístupňování televizních pořadů pro osoby se sluchovým postižením a osoby se zrakovým postižením, povinnost umožnit výkon práva na odpověď a dodatečné sdělení, povinnost vyhradit pro evropská díla nadpoloviční podíl celkového vysílacího času každého svého programu, vyhradit pro evropská díla vyrobená nezávislými výrobci alespoň 10 % celkového vysílacího času, povinnost dodržovat ustanovení zákona týkající se vysílání obchodních sdělení aj. Každý tvůrce videoobsahu na internetu, včetně veškerých tzv. „youtuberů“, „podcasterů“ apod. by tak dle výkladu žalovaného musel mít licenci k provozování televizního vysílání.

17. Žalobkyně toliko vybírá poplatky za umožnění shlédnutí (pay per view), záznamy nevysílá ona, ale platformy. Tuto skutečnost však správní orgán žádným způsobem nereflektoval. Přitom v odůvodnění rozhodnutí správní orgán sám uvedl, že platformy pro šíření videoobsahu (kam spadají společnosti streamonline i YouTube) nejsou regulovány zákonem o provozování rozhlasového a televizního vysílání, nýbrž zákonem č. 132/2010 Sb., o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání či zákonem č. 242/2022 Sb., o službách platform pro sdílení videonahrávek.
18. Žalovaný se dle žalobkyně s extenzivním výkladem právních předpisů snaží dosáhnout rozšíření své působnosti i na dosud neregulované subjekty, s čímž nesouhlasí ani Ministerstvo kultury. To vyplývá i ze zprávy ministerstva s názvem „*Ministr kultury nesouhlasí s Radou pro rozhlasové a televizní vysílání*“ ze dne 22.11.2024.
19. Žalobkyně závěrem navrhla moderaci pokuty, s ohledem na to, že delikt nespáchala úmyslně. Měla za to, že k nahodilému streamování videoobsahu pomocí platform pro sdílení videí není nutné mít licenci k provozování televizního vysílání, když ani ostatní subjekty poskytující obdobné služby touto licencí nedisponují.

IV. Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný uvedl, že provedl monitoring internetových stránek <https://clashofthestars.tv> a obsahu na těchto stránkách šířeného, přičemž bylo zjištěno, že prostřednictvím internetové stránky <https://clashofthestars.tv/> jsou v delším časovém plánu poskytovány audiovizuální služby lineárního charakteru, tedy služby audiovizuálního vysílání v reálném čase určené k simultánnímu sledování. Stream živého vysílání je k dispozici v předem plánovaných časech, vždy v několikahodinovém souvislém programovém bloku s předem inzerovaným názvem a dobou vysílání; záznamy jsou k dispozici k přehrání dlouhodobě. Přístup ke sledování živého streamu i ke spuštění videozáznamů dostupných v seznamu je možný na základě předplatného; internetová stránka <https://clashofthestars.tv/> tak poskytuje lineární audiovizuální službu živého vysílání v době galavečera série Clash of the Stars.
21. Poskytování streamu s přímým přenosem galavečera Clash of the Stars 7 - Seven Sins má podle žalovaného charakter televizního vysílání ve smyslu zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání a přímý přenos galavečera Clash of the Stars 7 - Seven Sins je možno považovat za pořad ve smyslu tohoto zákona. Přímý přenos byl rámován úvodní znělkou s uvedením titulu Clash of the Stars 7 - Seven Sins a závěrečnou znělkou, přičemž obsahem byl celý program galavečera od přivítání po rozloučení s diváky. Jednalo tedy o uzavřený celek, který měl povahu audiovizuálního obsahu. Podle dostupných informací je vždy v době konání galavečera Clash of the Stars, počínaje prvním galavečerem Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

21. ledna 2022, na internetové stránce <https://clashofthestars.tv> k dispozici přímý přenos, a to v dlouho předem plánovaných a veřejně inzerovaných časech. Šíření obsahu prostřednictvím daných internetových stránek je v tomto ohledu šířením vysílání prostřednictvím zvláštních přenosových systémů ve smyslu ustanovení § 12 odst. 3 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání.
22. Cyklus přímých přenosů galavečerů Clash of the Stars je tedy možné považovat za televizní program svého druhu, jehož zvláštností jsou velké mezery mezi jednotlivými pořady. Poskytování přenosů je tedy možné vyhodnotit jako televizní program ve smyslu zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, neboť tento zákon nehodnotí pauzy jako kritérium, které by znemožňovalo považovat dlouhodobě vysílaný nespojitý obsah za ucelený televizní program. Žalobkyně přitom činnost, která naplňuje znaky provozování televizního vysílání šířeného prostřednictvím zvláštních přenosových systémů, provozuje dlouhodobě, kdy prostřednictvím svých internetových stránek vždy stejným způsobem šířil přenos celkem devíti událostí (tzv. galavečerů) a desátý galavečer má být dle údajů na stránkách společnosti šířen 23. listopadu 2024. Prováděná činnost má přitom zjevně hospodářskou povahu, kdy je přístup k šířenému obsahu dostupný pouze za úplaty v rámci modelu pay-per-view. Žalobkyně je tím, kdo rozhoduje o šířeném obsahu jak z hlediska toho, jaký obsah je šířen, tak z hlediska toho, kdy k tomuto šíření dochází, a fakticky tak vykonává redakční odpovědnost ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. To, že toto rozhodnutí činí na základě dalších faktorů (časových možností sportovců, místa konání apod.) z něj přitom nesnímá redakční odpovědnost. I v případě již existujících provozovatelů vysílání s licencií je redakční odpovědnost vždy vykonávána na základě faktorů podmiňujících rozhodování provozovatele (např. získání vysílacích práv ke konkrétnímu pořadu, časová dostupnost moderátorů pořadů, potřeba reflektovat ve vysílání mimořádnou událost apod.). Potřeba přizpůsobovat programovou skladbu externím skutečnostem se takto týká např. provozovatelů vysílání programů zaměřených na sport, kdy je programová skladba založena na jednotlivých sportovních utkáních, včetně toho, jaký průběh má sportovní událost, a na tom, zda k nim provozovatel získá vysílací práva.
23. V rámci současného mediálního trhu je podle žalovaného běžný případ programů, u kterých vysílání neprobíhá 24 hodin denně, ale časový rozsah vysílání je nepravidelný a určený na základě akcí, které jsou v rámci vysílání přenášeny. Příkladem zde může být např. provozovatel KVIFF.TV a.s. (tj. společnost zabezpečující pořádání Mezinárodní filmový festival Karlovy Vary), který šíří obsah na základě celkem tří licencí k provozování televizního vysílání prostřednictvím zvláštních přenosových systémů (tj. internetu), přičemž vysílání neprobíhá 24 hodin denně, ale pouze po dobu trvání Karlovarského filmového festivalu. Obdobně je možné uvést příklad řady sportovních programů (např. provozovatele 02 TV s.r.o.), kdy je časový rozsah vysílání definován jako nepravidelné, časově omezené vysílání, odvislé od aktuální sportovní události.
24. V případě obsahu šířeného žalobkyní se tedy nejedná o unikátní případ, který by se vymykal právní úpravě obsažené v zákoně o provozování rozhlasového a televizního vysílání, a který by se dosud v rámci mediálního trhu neobjevil. Výklad zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání a správný postup žalované tedy nemá znaky nepřiměřenosti či chybějící proporcionality ve vztahu jiným subjektům a obsah šířený žalobkyní je tedy dle všech

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

zjištěných skutečností možno považovat za televizní vysílání, jehož provozování pak spadá do působnosti zákona č. 231/2001 Sb.

25. Úmyslem zákonodárce sice nebylo regulovat prostřednictvím zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání veškerý obsah šířený na internetu, ale regulovat ten obsah, který naplňuje znaky vysílání či převzatého vysílání ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) resp. b) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. K jiným typům šíření obsahu potřeba licence k provozování televizního vysílání není. Takovýto obsah není regulován zákonem o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ale v rámci zákona č. 132/2010 Sb., o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání či případně zákona č. 242/2022 Sb., o službách platform pro sdílení videonahrávek.
26. V rámci řízení o přestupku bylo přitom zjištěno, že obsah šířený na internetových stránkách <https://clashofthestars.tv> naplňuje znaky televizního vysílání šířeného prostřednictvím zvláštních přenosových systémů (tj. internetu). V případě, kdy by šířený obsah nesplňoval znaky televizního vysílání, ale znaky audiovizuální mediální služby na vyžádání nebo znaky platformy pro sdílení videonahrávek, tak by zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání aplikovatelný nebyl a žalovaná by na daný případ naopak aplikovala zákon č. 132/2010 Sb. či zákon č. 242/2022 Sb. Obsah šířený žalobkyní prostřednictvím internetových stránek <https://clashofthestars.tv> dle provedené analýzy splňuje znaky televizního vysílání a daná činnost tedy spadá do působnosti zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Toto vysílání na internetových stránkách <https://clashofthestars.tv> přitom není šířením videí z YouTube, ale na YouTube zcela nezávislým vysíláním, nadto s placeným přístupem za tzv. paywallem.
27. Co se týče plnění povinností dle ustanovení § 32 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání žalovaný uvedl, že toto ustanovení neobsahuje povinnosti, které musí plnit všichni autoři videoobsahu šířeného po internetu, ale pouze povinnosti provozovatelů vysílání a provozovatelů převzatého vysílání ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. g, resp. h) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Povinnosti stanovené v zákoně o provozování rozhlasového a televizního vysílání je vždy potřeba aplikovat ve vztahu k obsahu, který je provozovatelem vysílání šířen. K nemožnosti splnit povinnosti dle § 32 odst. 1 písm. g) nebo i) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, žalovaný uvedl, že to nebylo předmětem řízení o přestupku. K plnění povinností souvisejících s ochranou nezletilých osob pak uvedl, že v praxi provozovatelé vysílání běžně zajišťují ochranu nezletilých před škodlivým obsahem např. prostřednictvím rodičovských zámků či obdobných technických opatření, která umožňují omezit přístup k vysílání nezletilým osobám. Tyto povinnosti tedy nejsou takové povahy, které by provozovatelé vysílání nebyli schopni v praxi plnit.
28. K námitce, že nemohl uznat vinnou žalobkyni, neboť ta přenos nevysílala, žalovaný uvedl, že dle dostupného obsahu je žalobkyně provozovatelem webu <https://clashofthestars.tv>, a zejména ze sekce „Pravidla platformy Clash of the Stars“ vyplývá, že právě žalobkyně poskytuje služby včetně přenosu galavečerů. Žalovaný poukázal na to, že právě žalobkyně opakovaně v průběhu řízení uváděla, že datum přenosu záleží na rozhodnutí žalobkyně. Fakticky tedy přiznává, že rozhoduje o tom, kdy a v jaké podobě bude v rámci internetových stránek docházet k šíření audiovizuálního obsahu, a tudíž je osobou, která vykonává redakční odpovědnost ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Uvedl, že žalobkyně je ta, kdo rozhoduje o skladbě šířeného obsahu jak z hlediska toho, jaký Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

obsah je šířen, tak z hlediska toho, kdy k tomuto šíření dochází. Obsah, který je takto šířen, přitom nemusí být vytvářen samotným provozovatelem vysílání a může být provozovatelem vysílání získán od třetích osob. I kdyby takovéto třetí osoby spadaly pod režim zákona č. 132/2010 Sb. či zákona č. 242/2022 Sb., nezabývá to provozovatele vysílání, který rozhoduje o zařazení obsahu do programu, odpovědnosti za odvysílání obsahu, a to včetně obsahu získaného akvizicí od takovýchto třetích osob. Žalovaný podotkl, že v případě, kdy žalobkyně šíří audiovizuální obsah prostřednictvím platformy YouTube, tak takovéto šíření není televizním vysíláním dle zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Vysílání na internetových stránkách <https://clashofthestars.tv> přitom není šířením videí z YouTube, ale na YouTube zcela nezávislým vysíláním, nadto s placeným přístupem za tzv. paywallem. Řízení o přestupku pak nebylo vedeno ve věci jiného obsahu než toho, který byl šířen prostřednictvím internetových stránek <https://clashofthestars.tv> v podobě streamu živého vysílání galavečera Clash of the Stars.

29. K vyjádření ministra kultury žalovaný uvedl, že to se se týká zcela jiné oblasti mediálního práva, než která byla předmětem řízení o přestupku, resp. předmětem žaloby proti rozhodnutí ve věci tohoto řízení, jak uznává i samotná žalobkyně. Daná tisková zpráva Ministerstva kultury reagovala na tiskovou zprávu žalovaného, přičemž ani jedna z nich se netýkala oblasti rozhlasového a televizního vysílání, ale oblasti poskytování audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání dle zákona č. 132/2010 Sb. Žalovaný přitom ve své tiskové zprávě netvrdil, že by se museli registrovat všichni tvůrci audiovizuálního obsahu (resp. všichni Youtuberi a influenceri), ale pouze ti, kteří poskytují služby naplňující definiční kritéria audiovizuální mediální služby na vyžádání, tak jak je definována v ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 132/2010 Sb. Tisková zpráva žalovaného byla založena na Směrnici 2010/13/EU o audiovizuálních mediálních službách, která byla revidována Směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1808 ze dne 14. listopadu 2018; tato revize byla do českého právního řádu transponována prostřednictvím zákona č. 242/2022 Sb., v rámci kterého došlo též k novelizaci zákona č. 231/2001 Sb. a zákona č. 132/2010 Sb., a vycházela z této novelizace. Správní mechanismy, které mají směřovat k aplikaci revidované Směrnice v praxi, jsou v současnosti v jednotlivých členských státech postupně nastavovány; v rámci ČR v tomto ohledu probíhají jednání mezi státní správou, zainteresovanými skupinami a samoregulačními orgány. Žalovaný ve své tiskové zprávě nepřekročil rozsah svých pravomocí, ale pouze představila se stanovisko ve věci aplikace nové verze Směrnice ve vztahu k poskytovatelům audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání.

30. Řízení o přestupku a samotné rozhodnutí je plně v souladu s dosavadní správní praxí žalovaného. Žalovaný podotkl, že během let 2023 a 2024 vedl celkem čtyři řízení ve věci porušení ustanovení § 60 odst. 4 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, přičemž ve dvou případech došlo k uložení napomenutí a ve dvou k uložení pokuty, úvahy o výši pokuty vyložila v žalovaném rozhodnutí. Příklad tiskové zprávy týkající se výkladu zákona č. 132/2010 Sb. pak nijak nesouvisí s rozhodnutím, které žaloba napadá, ani se zákonem o provozování rozhlasového a televizního vysílání, a žalobkyně se pomocí vlastního výkladu tohoto příkladu snaží vykreslit žalovaného jako správní orgán rozhodující nad rámec svých pravomocí; toto jeho tvrzení ale neodpovídá skutečnému stavu.

V. Další vyjádření procesních stran

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

31. Žalobkyně v replice vyjádřila názor, že právě velké mezery mezi jednotlivými pořady odlišuje přímé přenosy Clash of the Stars od televizního vysílání dle § 2 odst. 1 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání, které má ucelený a pravidelný časový plán. Oproti tomu příležitostné a nepravidelné přenosy postrádají zásadní atribut vysílání – souvislý program s časově předvídatelnou strukturou. Pokud tedy mezi jednotlivými přenosy existují několikaměsíční mezery, nelze hovořit o „programu“ ve smyslu zákonné definice, a tedy ani o provozování televizního vysílání. Takové aktivity jsou spíše ekvivalentem jednotlivých audiovizuálních on-demand služeb, jejichž právní režim je odlišný.
32. Žalovaný poté opomíjí, že živé přenosy galavečerů Clash of the Stars jsou streamovány prostřednictvím platformy třetí osoby (konkrétně streamonline - <https://streamonline.tv/en/>). Z webových stránek <https://clashofthestars.tv> jsou uživatelé po zaplacení poplatku odkázáni na platformu této třetí osoby. Pokud je žalobkyně označována v právní dokumentaci jako správce osobních údajů, pak toliko k údajům shromažďovaným na webové stránce <https://clashofthestars.tv>, nikoli pak na stránkách služby streamonline.
33. Žalobkyně je toho názoru, že pokud by mělo být streamování živých přenosů z vlastních sportovních utkání nějakým způsobem regulováno, pak jako audiovizuální mediální služba na vyžádání. Dále poukázala na stanovisko žalované na 7. zasedání dne 29. dubna 2025 vydané podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání. Podle tohoto stanoviska vyplývá, že podmínkou pro označení influencera jako poskytovatele audiovizuální mediální služby je kumulativní splnění zejména 8 kritérií, mj. minimálně 52 zveřejněných videonahrávek za rok na jedné platformě. k tomu, aby byla osoba považována za influencera, musí v průměru za rok každý týden zveřejnit alespoň jedno video. Podle výkladu žalovaného ale postačí k tomu, aby byla osoba považována za provozovatele televizního vysílání (!), pokud zveřejní jen 4 videa ročně. Takový výklad postrádá logiku a je zcela zjevně nepřiměřený.
34. Žalovaný v replice ze dne 4. 6. 2025 znovu zdůraznil, že obsahem řízení o přestupku, jehož výsledkem bylo rozhodnutí napadené žalobou, byl obsah šířený na internetových stránkách <https://clashofthestars.tv> v podobě streamu živého vysílání galavečera Clash of the Stars, s placeným přístupem za tzv. paywallem. Jiný obsah, který šíří např. prostřednictvím platformy YouTube, nebyl předmětem řízení a žalovaný se jím nezabýval. Žalovaný uvedl, že žalobkyně nevyvrátila, že je tím, kdo prostřednictvím stránek aktivně nabízí a poskytuje uživatelům, tj. divákům možnost sledovat přímé přenosy galavečerů; je tedy osobou, která šíří obsah mající povahu televizního vysílání, přičemž toto šíření provozuje za úplaty a soutěží s ostatními subjekty na mediálním trhu. To, že dané stránky využívají služby třetích osob, žalobkyně nijak nezbavuje postavení provozovatele vysílání ani odpovědnosti za odvysílání obsah. Argument, že žalobkyně pouze vybírá poplatky za umožnění shlédnutí byl uveden nově až v rámci žaloby, resp. repliky; je přitom v rozporu s její předchozí argumentací (viz podání vysvětlení dne 3. 5. 2024 a dne 11. 7. 2024).
35. Dále žalovaný poukázal na to, že v napadeném rozhodnutí vyložil, proč jsou žalobkyniny služby televizní vysílání, nikoliv služby na vyžádání. Sama žalobkyně ve svém podání ze dne 21. 12. 2023, sp. zn. RRTV/15516/2025-vra, výslovně uvedla, že není poskytovatelem audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání ve smyslu zákona č. 132/2010 Sb., a nesestavuje katalog pořadů. Stanovisko žalovaného ze dne 29. 4. 2025, v rámci kterého žalovaný vyjadřuje právní názor ve věci výkladu zákonných kritérií rozlišujících služby

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

influencerů jako audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání a na které se žalobce ve své replice odvolává, proto nijak nesouvisí s provozováním televizního vysílání.

VI. Jednání

36. Jednání ve věci se konalo 19. 6. 2025.

37. Žalobkyně setrvala na svém postoji. Uvedla, že je pořadatelem sportovně – zábavných akcí, na kterých ve stylu MMA zápasí profesionální či amatérští sportovci, veřejně známé osobnosti a další. Tyto galavečery pořádá v nepravidelných termínech třikrát nebo čtyřikrát do roka. Veřejnost má možnost si zaplatit vstupenku a být přítomna osobně na galavečeru, nebo si zaplatit pay-per-view a dívat se na akci živě nebo následně ze záznamu. Žalobkyně nedělá žádné pořady, pouze záznamy z těchto akcí. Tato videa jsou streamovaná prostřednictvím evropské služby streamonline. Nesčetné množství subjektů na internetu dává záznamy akcí, které pořádají sportovní utkání, kulturní akce, debaty, koncerty. Nikdo o nich neuvažuje jako o televizi jenom proto, že několikrát do roka umožní shlédnout akci na internetu. Podle žalobkyně žalovaný vyložil extenzivně, že žalobkyně je provozovatel televizního vysílání, přestože neposkytuje žádné pravidelné vysílání uspořádané v programu. Žalobkyně nespadá ani pod definici tzv. influencera poskytujícího služby – videa na vyžádání dle stanoviska rady ze dne 29. 4. 2025. Youtuber „M.“ má na Youtube zveřejněno 738 videí, za televizi považován není, zatímco žalobkyně ano se 3-4 videi ročně. Oba přitom zveřejňují videa prostřednictvím třetích osob – žalobkyně dokonce prostřednictvím menšího poskytovatele. Uvedla, že být provozovatelem vysílání s sebou nese další důsledky – poplatek za licenci, dodržovat povinnosti dle zákona o rozhlasovém a televizním vysílání, které nemůže žalobkyně ani splnit. Žalobkyně vyslovila domněnku, že by se obsah galavečeru nemusel líbit některým členům Rady, což by snad mohlo být motivem postupu proti žalobkyni. Podstatné pak není, jaký měl galavečer obsah. Podstatné je to, kolikrát se co vysílá, v jakých intervalech, jestli je nějaký ucelený program a jestli se dají 4 videa považovat za provozování televizního vysílání. To, že měl galavečer reklamy, znělku, to se vyskytuje u všech videí na Youtube atp., aby byly divácky atraktivní, to podle žalobkyně není relevantní pro tento spor.

38. Žalovaný odmítl, že by bylo jeho snahou si došlápnout na žalobkyni pro obsah pořadu. Obsahová stránka galavečeru nikdy nebyla předmětem hodnocení. Setrval na tom, že žalobkyně je osobou, která rozhoduje o jaký obsah je šířen, kdy bude šířen a jaké bude uspořádání v galavečeru, kdy budou streamy. Je tím, kdo umožňuje vysílání a přístup k němu, vybírá peníze. K nepravidelnosti vysílání odkázal na správní spis, v branži sportovních televizí je běžné, že je vysíláno pouze v době práv k události. Poukázal na to, že jde o lineární vysílání, žalobkyni proto posuzoval v tomto ohledu. V tom je rozdíl jednání žalobkyně oproti youtuberům či influencerům. To, že se jedná o šíření prostřednictvím třetí osoby, je technická záležitost. Poukázal na výši poplatku za licenci 90.000 Kč, která podle něj není likvidační. Povinnosti dle § 32 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání pak slouží k ochraně diváka, lze je splnit rodičovskými zámky, popř. u sportovních kanálů se ani neuplatní. Žalobkyně se obsahem podle žalovaného neodlišuje od sportovních kanálů, které akce vysílají tehdy, mají-li k tomu práva.

39. Soud na jednání neprovedl důkaz napadeným rozhodnutím o přestupku pod č. j. RRTV/13257/2024-blu. Jedná se o součást předloženého správního spisu, kterým se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

40. Soud dále pro nadbytečnost neprovedl důkaz článkem na Seznam Zprávy „*Vysílací rada chce registraci youtuberů s půlmilionovou sledovaností ze dne 30.04.2025*“, zprávou Ministerstva kultury s názvem „*Ministr kultury nesouhlasí s Radou pro rozhlasové a televizní vysílání*“ ze dne 22.11.2024, stanoviskem žalované ve věci výkladu zákonných kritérií rozlišujících služby influencerů ze dne 29. 4. 2025, podáním žalobkyně ze dne 21. 12. 2023. Pro všechny tyto navrhované důkazy je společné to, že nijak nevypovídají o obsahu a povaze poskytované služby přímých přenosů galavečerů Clash of the Stars prostřednictvím webu <https://clashofthestars.tv>. Navrhované důkazy tedy nijak nepřispívají k posouzení předmětu věci. Tyto důkazy jsou pro předmět věci tedy nadbytečné a současně o povaze a obsahu poskytované služby podle názoru soudu dostatečně vypovídají shromážděné podklady správního spisu.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

41. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „s. ř. s.“]), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
42. Ze správního spisu vyplynuly následující podstatné skutečnosti.
43. Žalovaný provedl monitoring stránek <https://clashofthestars.tv> dne 27. 1. 2024 za účelem zjištění, zda v rámci daných stránek dochází k provozování televizního vysílání prostřednictvím internetu, coby zvláštních přenosových systémů – to u přímých přenosů turnajů ze série Clash of the Stars šířených lineárním způsobem. Monitorovaný galavečer Clash of the Stars 7 proběhl 27. 1. 2024 od 18:30 do 00:05 dne 28. 1. 2025 prostřednictvím internetové stránky <https://clashofthestars.tv> v reálném čase, přímým přenosem z Fortuna Sportovní haly v Praze. Simultánní sledování bylo možné na základě předplatného. Záznam je ve správním spise dostupný na multimediálním souboru „*Videozáznam Clash Of The Stars 7 - 27.01.2024 18.30 - 28.01.2024 00.05.mkv*“. Žalovaný se zabýval tím, zda může jít svou povahou o televizní vysílání, nehodnotil však obsah jako takový z hlediska naplnění požadavků regulace reklamy či pravidel pro obsah televizního vysílání popř. podle zákona č. 132/2010 Sb.
44. Tento podklad dále obsahuje zjištění, že provozovatelem webu je žalobkyně, doména je na ni registrována. Výrobu přímého přenosu nezajišťuje přímo žalobkyně, ale společnost Modern Broadcast Creation © 2024. V zápatí internetové stránky je uvedeno „*powered by streamonline*“ s odkazem na internetovou stránku <https://streamonline.tv/>. Na uvedeném odkazu se prezentuje společnost StreamOnline, ul. Garazowa 4, 02-651 Warszawa, jako „*platforma pay-per-view pro živé vysílání vašich událostí online*“, tj. jako servisní společnost zajišťující producentům audiovizuálního obsahu jeho prezentaci na internetu systémem pay per view.
45. Monitoring se dále v části 5 zabývá charakterem služeb na internetové stránce <https://clashofthestars.tv>. Konstatuje, že v delším časovém plánu jsou tam poskytovány audiovizuální služby lineárního i nelineárního charakteru, tedy služby audiovizuálního vysílání v reálném čase určené k simultánnímu sledování i služby spočívající v umožnění přístupu ke sledování audiovizuálních záznamů spustitelných uživatelem na vyžádání kdykoliv z dostupné nabídky. Stream živého vysílání je k dispozici v předem plánovaných časech, v ne zcela pravidelných intervalech několika měsíců, vždy v několikahodinovém Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

souvislém programovém bloku s předem inzerovaným názvem a dobou vysílání. Záznamy spustitelné ze záznamu na vyžádání jsou k dispozici prostřednictvím seznamu dlouhodobě. Internetová stránka nemá jiný než uvedený obsah. Podle definice v Kapitole I, Článku 1, odst. 1, písm. a) věta 1 směrnice 2010/13/EU je při posuzování služby ji brát nejen jako celek, ale je třeba posuzovat i oddělitelné části, což v tomto případě lze učinit na dvě dobře oddělitelné části – pořady s přímým přenosem a na pořady nabízené ze záznamu.

46. Podklad se dále zabývá tím, zda přímý přenos galavečera Clash of the Star 7 – Seven Sins splňoval charakteristiku televizního vysílání dle § 2 odst. 1 písm. a), l), j) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Má za to, že obsah galavečera tvořil uzavřený celek rámovaný úvodní znělkou s uvedením titulu od přivítání a rozloučení s diváky. K otázce, zda se jedná o položku programu, monitoring konstatuje, že položky jsou uspořádány s velkými časovými rozestupy. Cyklus přímých přenosů je programem svého druhu, jehož zvláštností jsou mezery mezi jednotlivými pořady. Ty jsou obecně běžné v nočních hodinách. Poukázal na to, že do licenčních podmínek lze zařadit jakýkoliv rozpis vysílání s mezerami, tím spíše, pokud se nejedná o vysílání v éteru, ale na internetu jako zvláštním přenosovém systému televizního vysílání.
47. Ve správním spise jsou rovněž založeny vytištěné výstupy z webu <https://clashofthestars.tv>, částí „Pravidla platformy Clash of the Stars“ ze dnů 24. 1. 2024, 28. 2. 2024, 13. 2. 2025 „Podmínky používání platformy Clash“ (nedatováno), „Ochrana osobních údajů“ ze dnů 24. 1. 2024 a 28. 2. 2024. Ve spise je rovněž založeno zobrazení odkazu webové stránky ze dne 29. 1. 2024, pod nímž je možno ze záznamu sledovat pořad Clash of the Stars 7 - Seven Sins.
48. Spis rovněž obsahuje vyjádření polského regulátora Krajowa Rada Radifonii i Telewizji z února 2024 k obdobnému konceptu v Polsku pod názvem FAME MMA. Polský regulátor byl toho názoru, že rozhodující u tohoto konceptu je to, že jde o poskytování obsahu ve stanoveném čase poskytovatelem služby, nikoliv divákem. Nejde tedy o službu na vyžádání.
49. Žalovaný žalobkyni vyzval dne 12. 3. 2024 k podání vysvětlení, na což žalobkyně odpověděla dne 3. 5. 2024. Namítl, že věc byla již jednou rozhodnuta, že videa vysílají třetí osoby, nikoliv žalobkyně, a že neposkytuje pořady uspořádané v rámci programu.
50. Žalovaný dospěl k závěru, že vysvětlení žalobkyně nevyvrátilo její podezření o neoprávněném vysílání, a proto 28. 5. 2024 zahájil řízení o přestupku dle § 60 odst. 4 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Žalobkyně se v řízení vyjádřila dne 10. 7. 2024. Namítla mj. příliš extenzivní výklad žalované, odlišný přístup k žalobkyni oproti společnosti Oktagon, znovu namítla, že videa vysílají třetí osoby, nikoliv žalobkyně, a že neposkytuje pořady uspořádané v rámci programu. Požádala o nařízení ústního jednání ve věci.
51. Žalovaný usnesením ze dne 24. 9. 2024 pod č. j. RRTV/10671/2024-blu zamítl žádost žalobkyně o nařízení ústního jednání. Poukázal na fakultativnost ústního jednání v řízení o přestupku dle § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Konstatoval poté, že žalobkyně se v řízení vyjádřila, žalovanému jsou poté další podstatné skutečnosti známy z jiných podkladů (web žalobkyně apod.) Nebylo tedy lze očekávat zjištění stavu věci, jednání nebylo nezbytné k uplatnění práv žalobkyně. Současně dne 24. 9. 2024 oznámil žalobkyni ukončení dokazování ve věci a umožnil žalobkyni vyjádřit se k věci ve lhůtě 15 dní od doručení této výzvy.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

52. Dne 19. 11. 2024 žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím o vině žalobkyně za přestupek dle § 60 odst. 4 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání.
53. Městský soud úvodem samotného posouzení věci předesílá, že žalovaný dle skutkové věty výroku I. napadeného rozhodnutí žalobkyni sankcionoval za jednání spočívající v tom, že v rámci internetových stránek <https://clashofthestars.tv> provozuje televizní vysílání prostřednictvím zvláštních přenosových systémů, aniž je k tomu oprávněna podle tohoto zákona nebo podle zvláštního zákona. Žalovaný současně ve výroku nijak nespecifikoval, kdy, kde, v jaké souvislosti, v jakých okolnostech atp. takové vysílání mělo spočívat /srov. náležitosti specifikace skutku dle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky/.
54. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nicméně vyplývá, že žalovaný obecně zjistil, že žalobkyně poskytuje na svém webu přímé přenosy galavečerů série Clash of the Stars, to počínaje 21. 1. 2022. Konkrétní závěry o této činnosti žalobkyně pak žalovaný vyvozuje ze skutkových okolností, které učinila především ve vztahu k 7. galavečeru, který se konal dne 24. 1. 2024. Mezi stranami současně ani není sporu o tom, v jakém jednání je spatřován delikt žalobkyně, tj. že jde obecně o vysílání přímých přenosů galavečerů Clash of the Stars prostřednictvím rámci internetových stránek <https://clashofthestars.tv>. Strany také nijak nespoujují, že žalobkyně i předtím u předchozích galavečerů postupovala obdobně, jako u 7. galavečera.
55. Soud tedy neshledal, že by vada výroku spočívající v nedostatečné specifikaci skutku měla za následek nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí. Podklady správního spisu ke konkrétnímu galavečeru pak také podle názoru soudu poskytují dostatečně spolehlivý a ucelený obraz o jednání žalobkyně, které obecně spočívá ve službě poskytování přímých přenosů galavečerů Clash of the Stars ve prospěch veřejnosti. Napadené rozhodnutí tedy netrpí vadou nedostatku skutkových zjištění o jednání žalobkyně.
56. Dle zjištění žalovaného tedy žalobkyně na webu <https://clashofthestars.tv> poskytuje veřejnosti audiovizuální služby lineárního i nelineárního charakteru, tedy služby audiovizuálního vysílání v reálném čase určené k simultánnímu sledování i služby spočívající v umožnění přístupu ke sledování audiovizuálních záznamů spustitelných uživatelem na vyžádání kdykoliv z dostupné nabídky. Mezi stranami pak není sporu o tom, že žalobkyně byla v projednávané věci sankcionována podle ustanovení § 60 odst. 4 písm. c) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání toliko za jednání, které spočívalo ve vysílání přímých přenosů událostí (tzv. galavečerů), tj. za poskytování audiovizuálních služeb lineárního charakteru, nikoliv za poskytování služeb na vyžádání.
57. Podle § 60 odst. 4 písm. c) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání se fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že provozuje vysílání nebo převzaté vysílání, aniž je k tomu oprávněna podle tohoto zákona nebo podle zvláštního zákona.
58. Ustanovení chrání povinnost podle § 12 odst. 1 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání, podle níž platí, že pouze licence opravňuje provozovatele vysílání k rozhlasovému a televiznímu vysílání v rozsahu a za podmínek stanovených tímto zákonem a jinými právními předpisy. Právě a jen taková licence opravňuje podle § 12 odst. 3 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání k šíření vysílání prostřednictvím a) vysílačů, b) družic a kabelových systémů, c) přenosových systémů neuvedených v písmenech a) a b) (dále jen „*zvláštní přenosový systém*“), jímž je i internet podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání ve spojení s § 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

59. Z uvedeného tedy v první řadě vyplývá, že i k provozování vysílání prostřednictvím sítí elektronických komunikací, jako je internet, je nezbytné získání licence. Platí tedy, že pokud provozovatel bez potřebné licence poskytuje po internetu službu ať už rozhlasového nebo televizního vysílání, činí tak v rozporu s § 12 odst. 1 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání. Ostatně to, že samotné prostředí, v němž je televizní vysílání provozováno, na věci nic nemění, konstatoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 4. 2020, č. j. 2 As 366/2018 – 33. Nejvyšší správní soud zde vyložil, že pro povinnost provozovat vysílání pouze na základě platné licence nezáleží na technických prostředcích nebo systémech, kterými je vysílání šířeno, neboť rozhodující je, zda vysílání naplňuje zákonné znaky televizního vysílání, tedy zejména znaky lineárního simultánního vysílání.
60. Podstatnou otázkou tedy je to, zda stíhaná činnost žalobkyně – poskytování přímých přenosů galavečerů na webu <https://clashofthestars.tv> vůbec splňuje definici provozování televizního vysílání podle zákona o rozhlasovém a televizním vysílání.
61. Rozhlasovým a televizním vysíláním se podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání rozumí poskytování pořadů a dalších částí vysílání uspořádaných v rámci programu, včetně služeb přímo souvisejících s programem, provozovatelem vysílání veřejnosti prostřednictvím sítí elektronických komunikací v podobě chráněné nebo nechráněné podmíněným přístupem za účelem simultánního sledování pořadů a dalších částí vysílání.
62. Článek 1 písm. e) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/13/EU ze dne 10. března 2010 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách), která byla do podmínek českého právního řádu transponována právě zákonem o rozhlasovém a televizním vysílání, definuje, že televizní vysílání (tj. lineární audiovizuální mediální služba) je audiovizuální mediální služba poskytovaná poskytovatelem mediálních služeb pro simultánní sledování pořadů na základě programové skladby.
63. Oproti tomu článek 1 písm. g) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/13/EU definuje „audiovizuální mediální službu na vyžádání“ (tj. nelineární audiovizuální mediální službu) jako audiovizuální mediální službu poskytovanou poskytovatelem mediálních služeb za účelem sledování pořadů v okamžiku zvoleném uživatelem a na jeho individuální žádost na základě katalogu pořadů sestaveného poskytovatelem mediálních služeb.
64. Tomu také odpovídá definice podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 132/2010 Sb., o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání a o změně některých zákonů. Podle citovaného ustanovení je audiovizuální mediální službou na vyžádání služba informační společnosti, za kterou má redakční odpovědnost poskytovatel audiovizuální mediální služby na vyžádání a jejímž hlavním účelem nebo hlavním účelem její oddělitelné části je poskytování pořadů veřejnosti za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání, a která umožňuje sledování pořadů v okamžiku zvoleném uživatelem a na jeho individuální žádost na základě katalogu pořadů sestaveného poskytovatelem audiovizuální mediální služby na vyžádání (dále jen „katalog pořadů“).
65. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 4. 2020, č. j. 2 As 366/2018 – 33 v této souvislosti vyložil, že o televizní vysílání se jedná právě a pouze v případě, že vysílání je lineární simultánní: „*Lineární média jsou taková média, která mají pevné vysílací schéma (resp. u kterých o zařazení konkrétního obsahu i doby jeho šíření rozhoduje „vysílatel“). Dělicí čarou mezi lineárními a nelineárními médii je to, kdo a kdy rozhoduje o obsahu: u lineárních médií jde o* Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

služby charakteru „push“, které dopravují k divákovi obsah určený předem daným vysílacím schématem, který sestavuje vysílatel. Typickým příkladem je klasické televizní vysílání. Naproti tomu nelineární média fungují na principu „on demand“ neboli na žádost příjemce. Ten si tedy rozhoduje o tom, na co a kdy se chce podívat.“ Nejvyšší správní soud tedy výslovně zdůraznil, že k pojetí vysílání lineárního je podstatné to, že o obsahu a době jeho šíření rozhoduje jeho vysílatel, nezáleží přitom na technických prostředcích přenosu. Uvedl rovněž, že televizním vysíláním zjevně nejsou např. v současnosti rozšířená internetová videa či vysílání, jejichž běh může příjemce jakkoliv ovlivnit, tedy zvolit si, co a kdy chce shlédnout.

66. Citované ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání k tomu, aby poskytování služby bylo televizním vysíláním, tedy stanovuje následující definiční znaky, které musí být splněny kumulativně:
 - a) musí jít o poskytování pořadů a dalších částí vysílání,
 - b) uspořádaných v rámci programu, včetně služeb přímo souvisejících s programem,
 - c) tyto pořady musí být poskytovány provozovatelem vysílání veřejnosti,
 - d) prostřednictvím sítí elektronických komunikací v podobě chráněné nebo nechráněné podmíněným přístupem,
 - e) za účelem simultánního sledování pořadů a dalších částí vysílání.
67. Podle § 2 odst. 1 písm. l) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání je pořadem v rozhlasovém vysílání část vysílání, která svým obsahem, formou a funkcí tvoří uzavřený celek vysílání nebo tok programových prvků a představuje jednotlivou položku rozhlasového programu; pořadem v televizním vysílání se rozumí pohyblivá obrazová sekvence se zvukem nebo bez zvuku, která bez ohledu na svou délku svým obsahem, formou a funkcí tvoří uzavřený celek vysílání a představuje samostatnou položku televizního programu.
68. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/13/EU ze dne 10. března 2010 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách), která byla do podmínek českého právního řádu transponována právě zákonem o rozhlasovém a televizním vysílání, obdobně v článku 1 písm. b) definuje, že „pořadem“ je pohyblivá obrazová sekvence se zvukem nebo bez něj, která představuje jednotlivou položku v rámci programové skladby nebo katalogu sestavených poskytovatelem mediálních služeb a jejíž podoba a obsah jsou srovnatelné s podobou a obsahem televizního vysílání. Toto ustanovení blíže definuje, že jako pořady jsou např. celovečerní filmy, sportovní události, situační komedie, dokumentární pořady, pořady pro děti nebo původní tvorba.
69. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 4. 2020, č. j. 2 As 366/2018 – 33 vyložil, že o pořad se v tomto smyslu jedná, je-li obsah videosekvence srovnatelný s podobou a obsahem televizního vysílání. Nezáleží na délce těchto videí ani na srovnatelnosti jejich skladby s programem televizního vysílání. Účelem především je, aby pro takové videosekvence, které jsou simultánním lineárním vysíláním, platily rovné soutěžní podmínky na trhu audiovizuálních mediálních služeb, jako platí pro televizní vysílání. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku vycházel ze závěrů rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. října 2015 ve věci C-347/14, *New Media Online GmbH proti Bundeskommunikationssenat*. V něm SDEU blíže vyložil, že v posuzovaném případě rakouského webového portálu byly na webu dostupné videosekvence, které svým obsahem konkurovaly obsahu regionálního Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

televizního vysílání a hudebním kanálům, sportovním kanálům a zábavným pořadům. Samotná krátká délka videí nebyla rozhodující, neboť definice pořadu ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2010/13 neobsahuje žádný požadavek týkající se délky trvání dotyčné obrazové sekvence. Nadto, jak zdůraznila Evropská komise, se nabídka televizního vysílání skládá kromě dlouhých nebo střednědobých pořadů také z pořadů krátkých.

70. Nejvyšší správní soud ve shodě s SDEU tedy klade důraz pouze na obsahovou stránku videosekvence a současně na její soutěžní srovnatelnost s televizním vysíláním. Podstatné pro toto posouzení proto logicky vůbec není to, zda je případný provozovatel schopen u takového televizního vysílání dodržet povinnosti dle části páté zákona o rozhlasovém a televizním vysílání. Jinými slovy stanovené povinnosti provozovatele nijak nesouvisí s otázkou, zda lze videosekvenci považovat za televizní vysílání. Pro posouzení, zda poskytovaná služba – přímý přenos galavečera – je televizním vysíláním, je totiž nezbytné se zabývat v první řadě tím, co je konkrétně obsahem takového přenosu a zda proto může konkurovat televiznímu vysílání.
71. Ze správního spisu vyplývá, že obsah galavečera Clash of the Stars 7 – Seven Sins byl pro diváky přímo přenášén po internetu, přičemž tato zábavně-sportovní událost se v reálném čase uskutečnila ve Fortuna Sportovní hale v Praze – Holešovicích.
72. Přenos začíná reklamním blokem, po němž moderátor večera v prostředí sportoviště přivítá diváky se slovy „*Přátelé, tři měsíce uběhly jako voda a my jsme zpátky s další nezapomenutelnou show jménem Clash of the Stars, tentokrát 7 Sins*“. Následují série rozhovorů s osobnostmi a tematikou, která se vztahuje k zápasům, dále několik zápasů samotných včetně vyhlášení jejich vítězů a rozhovorů s účastníky. Událost končí po 5 hodinách a 34 minutách. Moderátor večera avizuje, že již „*v červnu v Ostravě, 22. 6., proběhne galavečer 8, lístky možná ještě nějaké jsou na Ticketportalu*“, přenos končí rozloučením se slovy moderátora „*vidíme se tam, ahoj*“, poté následuje hudební doprovod se sestřihem záběrů z průběhu večera a se závěrečnou znělkou „*produced by Modern Broadcast Creation (c) 2024*“. Následuje již jen reklamní blok a je zobrazena nepohyblivá grafika „*Clash of the Stars 7 Sins, Thanks for watching*“ s logy reklamních partnerů.
73. Pořad byl označen názvem Clash of the Stars 7 Sins, toto téma se v průběhu galavečera zobrazovalo jak v prostředí sportoviště, na úborech účastníků, tak i v rozhovorech. Přenos je zahájen moderátorským vstupem před zápasy, poskytl průběh galavečera, ukončen byl po zápasech. Obsah pořadu umožnil sledování jak sportovních zápasů, tak rozhovorů s různými osobnostmi, nepochybně se tedy jednalo o obdobu programů televizního vysílání, které umožňují sledovat pořady s podobnou koncepcí - typicky přenosy sportovních utkání, které jsou opatřeny komentáři odborníků např. s rozбором různých situací. Zahájení před zápasy i ukončení přenosu po zápasech pak bez výrazných pochyb svědčí o tom, že galavečer tvořil uzavřený samostatný celek, jehož předmětem bylo zprostředkovat průběh akce jako celku pro uživatele služby.
74. Městský soud je proto toho názoru, že poskytování přenosu zábavně – sportovního galavečera Clash of the Stars 7 – Seven Sins splňuje definici „uzavřeného celku“, jenž představuje sám o sobě položku programu, tj. splňuje definici pořadu dle § 2 odst. 1 písm. l) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání. Soud poté již jen zopakuje, že mezi stranami poté není sporu o tom, že šlo o přenos události po internetu, tj. galavečer byl divákům zprostředkován prostřednictvím sítě elektronických komunikací.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

75. Samotný obsah pořadu Clash of the Stars 7 Sins tedy nijak nezávisel na vůli či vyžádání diváka, ten do jeho průběhu a obsahu v uvedeném čase přenosu nemohl nijak zasáhnout a byl jen prostým konzumentem pořadu tak, jak jeho obsah žalobkyně poskytla v danou chvíli veřejnosti. Pořad, jehož obsahem byl přímý přenos galavečeru Clash of the Stars 7 Sins, tedy spočíval v lineárním tj. simultánním poskytování obsahu tohoto pořadu veřejnosti.
76. Z definice televizního vysílání podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání tak zbývá posoudit otázky, zda tento pořad byl poskytován veřejnosti provozovatelem vysílání (a kdo jím byl) a především, zda šlo o pořad uspořádaný v rámci programu.
77. Podle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání je provozovatelem televizního vysílání právnická nebo fyzická osoba, která
- *sestavuje program, včetně služeb přímo souvisejících s programem, určuje způsob organizace rozhlasového a televizního vysílání a má za toto vysílání redakční odpovědnost,*
 - *a pod zvukovým nebo obrazovým označením, jež program a služby přímo související s programem nezaměnitelně identifikuje,*
 - *tento program a služby přímo související s programem prvotně šíří nebo prostřednictvím třetích osob nechává šířit.*
78. Podle § 2 odst. 2 písm. c) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání je redakční odpovědností výkon rozhodujícího vlivu na výběr pořadů a dalších částí vysílání a jejich chronologické uspořádání v programové skladbě.
79. Žalobkyně v bodu 2.14 Pravidel v rozhodném znění k 24. 1. a 2024, 28. 2. 2024, které jsou založeny ve správním spisu, uvádí, že platformou se rozumí internetový web <https://clashofthestars.tv/> a mobilní aplikace s názvem Clash of the Stars, která patří Správci, tj. žalobkyni (viz bod 2.1 Pravidel, který obsahuje jednoznačné určení žalobkyně jako správce). Žalobkyně prostřednictvím platformy umožňuje uživatelům přístup ke službám. Uživatelem je osoba, která používá web, v prospěch které žalobkyně poskytuje služby (bod 2.29 Pravidel).
80. Z bodů 2.21, 2.22 a 2.23, 2.26 Pravidel pak vyplývá, že žalobkyně s uživateli uzavírá smlouvu, jejímž předmětem je poskytování služeb žalobkyní elektronickou cestou – zejména Služba VoD a Live streaming. Služba Live streaming spočívá v poskytování audiovizuálního obsahu uživateli v reálném čase (např. koncerty live, sport live, konference live, školení a webinary live) za účelem jejich sledování prostřednictvím webu Clash of the Stars. Oproti tomu Služba VoD představuje audiovizuální mediální službu spočívající v poskytování audiovizuálního obsahu (např. film, epizoda seriálu, epizoda zábavního pořadu) za účelem jejich sledování prostřednictvím webových stránek Clash of the Stars, zejména na místě a čase, které si zvolí uživatel.
81. Totožné vyplývá rovněž z bodů 6.1, 6.5.1, 8.1 Pravidel. I podle těchto částí Pravidel poskytuje uživatelům služby (mj. placené služby Live streaming a VOD) elektronickými prostředky přímo žalobkyně, jež také potvrzuje úhradu služby po ověření platby operátorem plateb (body 8.3.6, 8.4 a 8.5.3 Pravidel). Přímou žalobkyně také vyřizuje stížnosti na provoz Platformy (bod 15.4. Pravidel).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

82. Z uvedeného vyplývá, že je to žalobkyně, kdo vlastním jménem provozuje web <https://clashofthestars.tv/>, a na smluvním základě umožňuje uživatelům rovněž vlastním jménem přístup k jeho obsahu. Za placené služby je poté uživatel povinen uhradit žalobkyni cenu. Z toho vyplývá, že smyslem této činnosti žalobkyně je soustavné poskytování služeb za úplatu za účelem dosažení zisku. Je tedy logické, že pokud je zjevným ekonomickým zájmem žalobkyně dosažení zisku za užívání služeb, které jsou dostupné na webu, je ekvivalentním zájmem žalobkyně, aby to byla především ona, kdo určuje, zařazuje a vytváří obsah služeb tak, aby byly atraktivní pro uživatele a ti jí za jejich využívání poskytli finanční protiplnění.
83. Pořad – přímý přenos galavečera Clash of the Stars 7 Sins – bez dalších pochyb náleží pod kategorii placené služby Live streaming. Pořad samotný sice vyrábí třetí osoba /viz závěrečný titulěk pořadu s označení *produced by Modern Broadcast Creation (c) 2024/a* technickou stránku šíření přenosu zabezpečuje třetí osoba prostřednictvím webu <https://streamonline.tv/>. To však pro posouzení věci vůbec není podstatné. Samotný pořad totiž nese označení žalobkyně ve svém názvu, logo pořadu či žalobkyně (tj. Clash of the Stars) je po celou dobu přenosu v levém horním rohu obrazovky, zvukové i obrazové označení názvu pořadu je rovněž dostupné na webu, několikrát zaznělo a bylo zobrazeno v průběhu přenosu i po jeho konci (viz závěrečný titulěk značky Clash of the Stars 7 Sins), v průběhu přenosu byl zobrazen i titulěk „*KOUPIT PPV: CLASHOFTHESTARS.TV*“. Na začátku přenosu moderátor večera navazoval na předchozí pořad z této série a rovněž při závěrečném rozloučení avizoval další díl ze série. Ostatně sama žalobkyně ve vyjádření u soudu uvedla, že je pořadatelem těchto galavečerů. Žalobkyně se tedy k pořadu, jehož shlédnutí umožňuje jako placenou službu na webu, který provozuje svým jménem, zjevně i sama hlásí jako k vlastnímu pořadu. Žalobkyně ostatně ani nenabízí žádnou jinou přesvědčivou variantu, která jiná osoba by mohla být tou, která určuje obsah této služby, kterou nakonec svým jménem poskytuje žalobkyně uživatelům.
84. Podklady správního spisu tak podle názoru soudu jednoznačně svědčí tomu, že pořad samotný i určování jeho obsahu je výsledkem vlastní činnosti žalobkyně, nikoliv poskytovatele zmíněné platformy /srov. definici poskytovatele dle § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 242/2002 Sb., o službách platform pro sdílení videonahrávek/. Právě žalobkyně zpřístupňuje službu na jí provozovaném webu <https://clashofthestars.tv/>, byť technickou stránku přenosu zabezpečuje třetí osoba. Ostatně proto také právě žalobkyně za poskytnutí této služby uživatelům na svém webu inkasuje úhradu.
85. Podle názoru městského soudu lze tedy spolehlivě dospět k závěru, že je to právě žalobkyně, kdo sestavuje program, včetně služeb přímo souvisejících s programem, určuje způsob organizace televizního vysílání, má za toto vysílání redakční odpovědnost ve smyslu § 2 odst. 2 písm. c) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání a tento program a služby přímo související s programem prvotně šíří resp. je nechává šířit prostřednictvím třetích osob. Žalobkyně tedy podle názoru městského soudu bezpochyby splňuje i definici provozovatele vysílání.
86. Posledním definičním znakem k tomu, aby soud mohl učinit spolehlivý závěr o tom, že služba spočívající v přímém přenosu Clash of the Stars 7 Sins, kterou žalobkyně poskytuje uživatelům, skutečně je televizním vysíláním ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání, je to, zda jsou pořady Clash of the Stars, které jsou předmětem takové služby, uspořádány v rámci programu.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

87. Podle § 2 odst. 1 písm. j) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání je programem záměrné časové uspořádání jednotlivých rozhlasových nebo televizních pořadů a dalších částí vysílání a v rozhlasovém vysílání i toku programových prvků; dalšími částmi vysílání se rozumí zvukové, obrazové nebo zvukově-obrazové části vysílání, které nemají povahu pořadu a jsou zařazovány mezi pořady nebo jsou jimi pořady provázeny nebo přerušovány, zejména reklama, teleshopping, oznámení provozovatele vysílání týkající se jeho vlastních pořadů a doprovodných produktů, které jsou od těchto pořadů přímo odvozeny, ohlašování pořadů, zvukové a obrazové prostředky oznamující nebo oddělující vysílání obchodních sdělení a jiná programová interpunkce.
88. Samotná totožná obsahová náplň pořadů náležejících do série přenosů není nijak zásadní pro posouzení otázky, zda lze poskytování služeb považovat za vysílání. Zákon o rozhlasovém a televizním vysílání totiž nad rámec obecné definice programu dle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání speciálně definuje plnoformátový program. Tím je podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání televizní program obsahující pořady různého zaměření a témat, zejména pořady zpravodajské, filmové, dokumentární, hudební a vzdělávací, který není zaměřen pouze na určitou skupinu obyvatel se shodnými zájmy. Program vysílání tedy může mít i úzce zaměřený obsah (např. sportovní), tak i široce (plnoformátově).
89. Z citovaných ustanovení § 2 odst. 1 písm. j) a ani § 2 odst. 1 písm. a) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání či článku 1 písm. e) Směrnice současně vyplývá, že kontinuálnost, pravidelnost či nepřetržitost není definičním znakem programu jakožto definičního znaku televizního vysílání. Ostatně dle § 18 odst. 4 písm. c) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání se v licenci (která odráží obsah žádosti podle § 14 odst. 1 písm. f) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání) stanovuje mj. časový rozsah vysílání a územní rozsah vysílání. Je tedy přípustné, aby se vysílání uskutečnilo jen v určitém a časově omezeném rozsahu programu, nikoliv jen nepřetržitě.
90. Pro posouzení toho, zda jsou pořady – přímé přenosy galavečerů Clash of the Stars – uspořádány do programu je dle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání, je tedy rozhodující pouze to, zda jde o záměrné časové uspořádání pořadů v tomto programu. Jak vyložil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 4. 2020, č. j. 2 As 366/2018 – 33, podstatou programu je tedy záměrné uspořádání televizních pořadů v čase.
91. Mezi stranami není sporu o tom, že žalobkyně pořady s přímými přenosy galavečerů nevysílá kontinuálně. Naopak - přímé přenosy galavečerů ze série Clash of the Stars - uživatelům v pravidelných termínech neposkytuje. Na druhou stranu je však zjevné, že záměrem žalobkyně je poskytovat službu uživatelům, která spočívá v přímém přenosu galavečera, neboť tato služba generuje pro žalobkyni zisk, a to právě v tom termínu, kdy se daný galavečer koná. Přímý přenos je tedy sice poskytován v nepravidelných termínech, nicméně zjevným záměrem (a pravidlem) žalobkyně je poskytnout přenos /tj. službu/ v termínu konání galavečera. Ostatně moderátor galavečera Clash of the Stars 7 Sins zahájil přenos s tím, že od předchozí show uběhly tři měsíce a v závěru avizoval, že v červnu v Ostravě, 22. 6. (tj. téměř za 5 měsíců od galavečera 24. 1. 2024), proběhne galavečer 8. Soud pak připomíná, že již výše dospěl k závěru, že definičním znakem vysílání dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání není nepřetržitost či pravidelná časová kontinuita programu. Vysílání a tudíž i jeho program se tedy (v souladu s podmínkami stanovenými v licenci) mohou uskutečňovat i v režimu určitého omezeného časového úseku.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

92. Záměrnost uspořádání pořadů a jiných částí vysílání do programu je tak v projednávané věci nutno podle názoru městského soudu vztahovat *ad hoc* zvlášť ke každému termínu konání galavečera. Právě od konání galavečera se totiž vše odvíjí. Pakliže se galavečer nekoná, žalobkyně pochopitelně neumožňuje svým uživatelům jeho přímý přenos. Ovšem jakmile se galavečer Clash of the Stars koná, žalobkyně jej záměrně zařadí do přenosu a poté jej poskytne svým uživatelům jako placenou službu spočívající v přímém přenosu tohoto galavečera. Soud dodává, že v rámci poskytované služby žalobkyně v projednávané věci k samotnému přímému přenosu galavečera Clash of the Stars 7 Sins přiřadila i reklamní bloky a mj. slosování o ceny, jakožto další části vysílání. Program tedy uspořádala tak, že zjevně k pořadu – přenosu galavečera přiřadila i další části vysílání, tj. zejména reklamu /srov. § 2 odst. 1 písm. g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání/.
93. Žalobkyně tímto zcela zjevně záměrným uspořádáním pořadu a dalších částí vysílání, kdy umožnila přístup sice k jednomu pořadu, nicméně s dlouhou dobou trvání několika hodin včetně reklamních bloků, tedy podle názoru soudu *ad hoc* (jednorázově) pro tento termín vytvořila program ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Po tuto dobu pak přenos galavečera vytvářel konkurenci obdobným pořadům v televizním vysílání.
94. Podle názoru městského soudu tedy žalobkyně pořad – přímý přenos galavečera Clash of the Stars – záměrně uspořádává do programu, které obsahuje přenos a reklamní bloky. Splněn je tedy i poslední definiční znak televizního vysílání podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání.
95. Mezi stranami poté není sporu, že žalobkyně nedisponuje licencí k televiznímu vysílání podle § 12 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání. Soud se tedy zcela ztotožnil s názorem žalované, že žalobkyně svým jednáním tak naplnila znaky skutkové podstaty podle § 60 odst. 4 písm. c) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání.
96. Žalobkyně poté v žalobě jen stručně navrhla, aby soud případně snížil výši uložené pokuty za toto jednání, jež činí 50.000 Kč.
97. Podle § 60 odst. 7 písm. e) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání, lze za přestupek podle § 60 odst. 4 písm. c) téhož zákon uložit pokutu až do výše 10.000.000 Kč.
98. Stanovení výše uložené sankce se děje ve sféře volného správního uvážení správního orgánu a podléhá tak při hodnocení zákonnosti rozhodnutí přezkumu pouze potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich, nebo pokud volné uvážení zneužil. Výjimku z tohoto pravidla představuje § 78 odst. 2 s. ř. s. upravující moderační právo správního soudu; ten jej však může uplatnit pouze tehdy, pokud by sankce byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši. Soud přitom vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, kdy smyslem a účelem moderační pokuty není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, nýbrž její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí, ale rovněž odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62).
99. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. platí, že rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

100. Žalovaný své úvahy o výši trestu vyložil na straně 12 napadeného rozhodnutí, jak je soud rekapituloval již výše. Jednání žalobkyně tedy hodnotil jako závažné, neboť bez potřebné licence se žalobkyně takto vyhýbá doзору. Jako přítěžující okolnost hodnotil také to, že žalobkyně i po předchozím upozornění a po zahájení řízení pokračovala ve svém vysílání bez licence, zjevně tedy žalovaná hodnotila míru zavinění žalobkyně jako úmyslné. Závažnost jednání žalobkyně podle žalovaného zvyšují i záměr žalobkyně dosáhnout zisk i za těchto okolností, žalobkyně takto jedná dlouhodobě. Oproti tomu shledala žalovaný jedinou polehčující okolnost – dosavadní bezúhonnost žalobkyně.
101. Soud se přitom nemohl ztotožnit s námitkou žalobkyně, že nejednala úmyslně. Záměrnost, dlouhodobost jejího jednání a především to, že žalobkyně takto dále jednala i poté, co jí z postupu žalovaného již muselo být zřejmé, že její činnost je v rozporu s regulací dle zákona o rozhlasovém a televizním vysílání. To naopak svědčí tomu, že žalobkyně si byla vědoma toho, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byla srozuměna. Podklady správního spisu tedy svědčí tomu, že žalobkyně jednala v nepřímém úmyslu /srov. § 15 odst. 2 písm. b) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání/.
102. Žalobkyně pak v žalobě netvrdila žádné další konkrétní důvody, proč se jí výše pokuty jeví být zjevně nepřiměřená. Takový obecný odkaz je však z hlediska možného posouzení přiměřenosti pokuty nedostatečný, neboť městský soud bez konkrétních námitek nemá, s čím by přiměřenost pokuty poměřil. Žalobkyně netvrdí nic např. ani o nepřiměřeném dopadu pokuty do jejích majetkových poměrů. Celkově tedy podle názoru městského soudu žalobkyně přiměřenost pokuty v žalobě nezpochybnila.
103. Žalovaný tedy podle názoru městského soudu příhodně zohlednil stěžejní kritéria pro hodnocení povahy a závažnosti přestupku podle § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky. Tyto úvahy poté mají oporu ve zjištěných skutečnostech a v podkladech správního spisu.
104. Městský soud proto zcela přisvědčil úvahám žalovaného o závažnosti jednání žalobkyně. Uložená pokuta je poté zjevně při dolní hranici sazby, a příhodně odpovídá tomu, že přes závažnost nynějšího jednání žalobkyně doposud nebyla trestána za porušení zákona o rozhlasovém a televizním vysílání. Nepochybně má tedy sankce především splnit především preventivní a výchovnou funkci. Jelikož je podle názoru městského soudu uložená sankce přiměřená povaze a závažnosti jednání a osobním a majetkovým poměrům žalobkyně, neshledal soud důvod pro moderaci pokuty popř. pro upuštění od sankce podle § 78 odst. 2 s. ř. s.
105. Pakliže je žalobkyně názoru, že by její sankcionování mohlo být následkem tendenčního přístupu žalovaného, žalobkyně především tuto svou domněnku nepodložila žádnými konkrétními poznatky, které by její názor potvrzovaly. Z obsahu správního spisu a ani z napadeného rozhodnutí pak soud takové skutečnosti sám ani nezjistil. Žalované rozhodnutí naopak přesvědčivě posuzuje jednání žalobkyně z hlediska naplnění znaků pro provozování televizního vysílání, rozhodné skutečnosti mají přitom oporu ve správním spisu. Z ničeho (zejména z monitoringu vysílání galavečera Clash of the Stars 7 Sins) nevyplývá, že by žalovaný nebo členové Rady posuzovali a hodnotili samotnou obsahovou Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

naplň přímého přenosu galavečera z jiného důvodu, než zda naplňuje znaky televizního vysílání. Soud tedy nepřisvědčil žalobkyni, že by žalované rozhodnutí mohlo být následkem tendenčním či neobjektivním vztahem žalovaného buďto k žalobkyni nebo k jejímu vysílání.

VIII. Závěr a náklady řízení

106. Městský soud v Praze shledal, že jednání žalobkyně – poskytnutí služby přímého přenosu galavečera Clash of the Stars 7 Sins dne 24. 1. 2024 splnilo všechny znaky televizního vysílání. Šlo nepochybně o simultánní lineární způsob sledování přenosu, neboť uživatel do obsahu pořadu nemohl nijak zasáhnout. Tento přenos se uskutečnil prostřednictvím sítě elektronických komunikací – internetu, splňuje definiční znaky pořadu a svým obsahem je srovnatelný s obdobnými televizními pořady – zejména se zábavnými a sportovními přenosy. Tento pořad žalobkyně poskytla veřejnosti – uživatelům, přičemž přitom naplnila znaky provozovatele vysílání. Pořad a další součásti vysílání pak byly uspořádány v rámci *ad hoc* sestaveného programu. Mezi stranami poté není sporu, že žalobkyně nedisponuje licenci k televiznímu vysílání podle § 12 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání. Svým jednáním tak naplnila objektivní znak skutkové podstaty podle § 60 odst. 4 písm. c) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání. Pokutu soud neshledal za zjevně nepřiměřenou.
107. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
108. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci procesní úspěch, náhrada nákladů jí tedy nenáleží. U procesně úspěšné žalovaného městského soudu ze spisu nevyplývalo, že by jí v řízení vznikly náklady přesahující běžné náklady na administrativní činnost, která je spojená s vedením a účastí v soudním řízení. Náhradu nákladů proto městský soud žalované nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. června 2025

JUDr. Jaromír Klepš v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.